

Sygnatura akt IIIK 330/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu III Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Augustowski

Protokolant: Ewa Modlińska

po rozpoznaniu w dniach 26.08.2015r., 18.01.2016r., 18.02.2016r., 14.03.2016r. i 19.04.2016r.

sprawy **B. P.**

córki M. i A. z domu W.

urodzonej (...) w G.

oskarżonej o to, że:

w dniu 12 maja 2015r. w G. naruszyła nietykalność cielesną R. W. (1) w ten sposób, że rzuciła w niego kamieniem, trafiając go w ramię

tj. o czyn z art. 217§1 kk

I. Oskarżoną B. P. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 217§1 kk i za czyn ten na podstawie tego przepisu wymierza jej karę 30 (trzydzieści) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

II. zasądza od oskarżonej B. P. na rzecz oskarżyciela prywatnego R. W. (1) kwotę 948 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

III K 330/15

UZASADNIENIE

W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego w sprawie ustalony został następujący stan faktyczny

B. P. i R. W. (1) są sąsiadami. Zamieszkują w budynku przy ul. (...) w G.. Pomiedzy stronami trwa wieloletni konflikt sąsiedzki. Jego genezy i osób winnych nie da sie jednoznacznie zakwalifikować. Obie strony nawzajem zarzucają sobie wszystko co tylko może być zarzewiem konfliktu i nikt nie chce ustąpić. W sprawie tut. sądu III K 546/14 w dniu 10 lutego 2015r. B. P. skazana została za ciąg znieważen na szkodę oskarżyciela na karę grzywny.

dowód: akta sprawy III K 546/14

W dniu 12 maja 2015r. około godz. 13.00 R. W. (1) kosił trawę na podwórku. W tym czasie B. P. wracała ze swojej działki z kosiarką. Gdy zobaczyła, że oskarżyciel kosi, zdenerwowała się. Podeszła i zabroniła mu kosić, mówiła, że

wezwanie administrację budynku. Oskarżyciel powiedział "wypad mi stąd". Wtedy oskarżona odeszła kawałek, schyliła się, podniosła z ziemi kamień i rzuciła tym kamieniem w stronę oskarżyciela. Kamień trafił go w ramię.

dowody:

zeznania świadków:

R. W. - k. 30 i n.

K. W. - k. 32 i n.

R. W. (1) zaraz zadzwonił na posterunek policji, zrelacjonował przebieg zdarzenia, opisał wygląd rzuconego kamienia. Połączenie o godz. 13.35 trwało 9 minut. Policjant powiedział, że na zdarzenie nie przyjedzie, ale nakazał mu zgłosić je osobiście na komisariacie, co oskarżyciel uczynił następnego dnia w G. o godz. 10.00.

dowody:

zeznania R. W. - k. j.w.

biling - k. 91

protokół przyjęcia skargi - k. 2

B. P. była raz karana sędownie za czyny z art. 216§1 k.k.

dowód:

dane o karalności - k. 67

Oskarżona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego je czynu. W złożonych wyjaśnieniach opisała przebieg konfliktu z oskarżycielem, wskazała, jakich krzywd od niego doznała, ale zaprzeczyła, iżby zdarzenie z dnia 12.05.2015r. w ogóle miało miejsce.

dowód:

wyjaśnienia - k. 29 i n.

Sąd zważył, co następuje

Stan faktyczny ustalono w oparciu o wszystkie przeprowadzone dowody w sprawie z wyjątkiem wyjaśnień oskarżonej, która po prostu zaprzeczyła zaistnieniu takiego zdarzenia. Dowody te to zeznania pokrzywdzonego, zeznania naocznego świadka K. W., biling rozmów telefonicznych, potwierdzający zgłoszenie zdarzenia. Pośrednio zarzewie konfliktu i skłonność stron do zachowań sprzecznych z prawem potwierdzają akta poprzednio prowadzonej sprawy o sygn. III K 546/14.

Zespół tych dowodów przekonuje o zasadności skargi. Nie ma powodu nie wierzyć oskarżycielowi, że oskarżona zdenerwowała się na niego i rzuciła weń kamieniem w opisanych okolicznościach. Wszak już wcześniej była skazana za szereg czynionych wobec niego zniewag. Istniał tam już wcześniej na ten temat konflikt, co przyznała sama oskarżona w swych wyjaśnieniach, w tym fragmencie, gdzie wyjaśnia, że groziła mu za wyrzucanie trawy do śmietnika wezwaniem administracji (k.29). K. W., choć nie widziała dokładnie, czym rzuca oskarżona (obserwowała z okna), zobaczyła, że podnosi coś z ziemi i rzuca. Sam pokrzywdzony konsekwentnie - zarówno podczas złożenia skargi na policji nazajutrz, jak i w zeznaniach złożonych przed sądem, opisywał to zdarzenie w sposób jasny, zrozumiały i precyzyjny.

Zachowanie sprawcy wyczerpało znamiona występku z art. 217§1 k.k., czyli naruszenia nietykalności cielesnej. Nie stwierdzono u ofiary obrażeń. Sąd ze względu na niską społeczną szkodliwość tego czynu rozważał możliwość

warunkowego umorzenia postępowania karnego. Niestety wobec ujawnienia poprzedniego skazania nie było to możliwe. Dlatego też sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości oraz spełniającą cele zapobiegawcze i wychowawcze będzie kara grzywny w wymiarze trzydziestu stawek dziennych. Wymiar stawki dziennej ustalono, biorąc pod uwagę niewielkie możliwości finansowe oskarżonej.

O kosztach orzeczono po myśli art. 628 pkt 1 k.p.k., co zawiera wynagrodzenie pełnomocnika uwzględniające ilość odroczeń.